

Можно ли е да е лек
за скршено срце?

Плантой
за
среќен
крај

Линдзи Келк

ИЗДАВАЧКА КУЌА ХАРТ БУКС ПАБЛИШЕР

Наслов на оригиналот

The Single Girls To-Do List

© 2011 Lindsey Kelk

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Харт Букс Паблишер, 2017

Превод

Паулина Јамакова

Лектор

Марија Иванова

Главен уредник

Ивана Спасев

Дизајн на корица и компјутерска обработка

Диме Спасев

Печатење

Графостил, Скопје, 2017

Тираж

1000 примероци

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Планой за срекен крај

Линдзи Келк

i♥books

За сите слободни девојки што жртвувале дел од своите животи, џигери и кармини за истражување на планот за среќен крај, особено Раќел Врјат, Сара Донован, Сара Бентон, Ема Инграм и Алиша Романо.

Вашата жртва нема да биде залудна.

Пред четири недели...

Беше чудна недела.

Дечко ми, Симон, стана и отиде на фудбал уште пред да помислам да го напуштам креветот и да се префрлам на софата за да гледам *Пријатели* во следните три часа. Иако беше крај на јули, времето беше некако просечно и немаше ништо да ме предизвика да станам од софата, освен една мачка што осудувачки зјапаше во мене низ прозорецот и повремениот потреба за одење до тоалет.

Обично бев страшно мотивирана во недела. Најчесто работев пет дена неделно, па неделата како ден многу често ми беше единствениот ден за завршување на други приватни обврски, но тој конкретен ден не можев да собирам сили за ништо попродуктивно, па само си лежев во избледените сиви тренерки и со мрсна пунџа на главата кога Симон се врати дома околу четири попладнето. Се свртев на грб и го прострелав со еден секси поглед.

Знаев дека нешто не беше како што треба кога тој наместо да ме бакне во образот како што правеше обично, веднаш се пикна во тоалетот и не излезе неколку минути. Кога конечно заврши со туширањето, дојде и седна на фотелјата, со рацете потпрени на лактите, гледајќи право пред себе и дишејќи гласно.

По неколку минути, го намалив телевизорот и се исправив во седечка положба.

„Добро си?“ го прашав.

„Сакаш да одиме во кино или на некое друго место?“

Планот за среќен крај

Упорно зјапаше во каминот. Не директно во него, туку во негов општ правец. Како да гледаше нешто што јас не можев да видам.

„Да бидам искрена, преморена сум“.

Едобро де, тужете ме. Не бев толку мрзлива; работев по четиринаесет часа дневно цела недела. Нема одмор за злите, а ни за шминкерите. „Не сакаш да нарачаме кинеска храна и да пуштиме некој филм дома?“

Молчеше скоро цела минута. Јас го држев прстот над копчето за попуштање на гласот на телевизорот додека чекав да одговори. Знаев дека имаше шанси да предложи индиска храна наместо кинеска.

Најпосле, прозборе. „Добро. Размислував нешто“. Упорно гледаше во каминот како да беше маѓепсан од нешто таму. „Мислам дека треба да одмориме малку“.

„Ќе одиме во Хрватска во септември“. Незаинтересирано го погледнав и ги префрлив нозете преку неговите.

„Да“. Го развлече зборот толку многу што траеше скоро колку цела реклама. „Не. Мислев... онака... да одмориме... од ова, од нас. Да направиме пауза“.

Сега го имаше моето внимание.

„Да направиме пауза?“

Што и да имаше кај каминот, сега очигледно уште повеќе го фасцинираше. Не можев да се сетам кога последен пат го имав видено толку концентриран на нешто што не беше поврзано со Xbox.

„Ми раскинуваш?“ Ги тргнав нозете од неговото колено и се склопчив во нешто што наликуваше на положба на фетус. Одеднаш добив нагон да почнам да си ја чешлам косата.

„Не“. Симон затресе со главата. „Не е тоа, само ми треба мала пауза“.

„Мене ми звучи како да ми раскинуваш“. Сериозно давав сè од себе за да не се расплачам. И без тоа изгледав

Линдзи Келк

доволно ужасно, знаев дека солзите нема да ми помогнат да изгледам подобро.

Но не ми помагаше ни ужасно пискавиот и висок тон во споредба со кој делфините звучеа како да пушат по дваесет цигари на ден, а сепак зборував така. „Што сакаш да кажеш?“

„Престани да паничиш. Сакам само да си средам некои работи во главата. Не ти раскинувам“.

„Има ли некоја друга?“

Ох, мајко мила, имаше некоја друга. Пет години, кредит за стан, заеднички кредит за посран рено меган на старо и тој се гледаше со друга.

„Не!“ практично се развика тој. „Се разбира дека нема друга“.

Добро, барем тоа.

„Да не ми раскинуваш затоа што не сакам да одам во кино?“ Ги замотав рацете околу колената.

„Сакаш да одиш во кино?“

Ги кренав рамениците, не знаев што друго да направам. „Можеби“.

И тоа беше тоа.

На крајот отидовме да го гледаме новиот *Пиратите од Карибите*, но да бидам искрена, малку ми беше тешко да се концентрирам. А ако Џони Деп не може да ти го задржи вниманието, колкави се шансите да ти го задржи некој друг?

Кога се вративме дома, јас си ја наполнив кадата, а Симон си ги префрли своите работи во гостинската соба.

Следната вечер, кога се вратив од работа, најдов порака од него на креветот на која пишувавше дека му требало време да размисли и дека ќе ги помине следните неколку дена кај пријател.

Но потоа се врати дома. Баш кога јас отидов по работа во Манчестер на недела дена.

Планот за среќен крај

И после, кога се вратив, тој отиде на службено патување. После јас бев кај мајка ми недела дена за да ѝ помагам малку бидејќи си ја скрши ногата. Потоа тој отиде на неколкудневна ергенска забава. И тогаш, една вечер, едноставно не се врати дома веќе.

Но немавме раскинато. Тоа беше само пауза.

Пауза што полека влегуваше во четвртата недела.

Но сепак беше само пауза...

Четири недели подоцна...

1

„Да ти кажеше некој, пред десет години, дека ќе стоиш тука и ќе го правиш ова, немаше да му поверуваш, нели?“ праша Анастасија и ја префрли масата од вештачки руси локни преку едното слабо рамо.

Погледнав нагоре како што стоев клекната во изминатите петнаесет минути и ја прострелав плитката русо-коса со убиствен поглед.

„Па, не, немаше да поверувам да ми кажеше некој дека ќе го поминам најголемиот дел од животот покривајќи ги трагите од гризење на твојот задник“, реков, обидувајќи се да ја игнорирам болката во колената.

„Да, извини. Новиов дечко што го имам е малку откачен. Мислам дека отсега, па натаму нема веќе да се гледам со повеќе од еден во исто време. Мислам, можеби е страшно досадно ама подобро еден нормален отколку неколку ненормални, знаеш?“

Издишувајќи тешко, го блокирав источно-европскиот акцент на Анастасија и се фокусирав на работата. Ако ме биваше за нешто, тоа беше за фокусирање на работата. Рејчел Самерс, професионална шминкерка и кралица на селективна глувост. Тоа беше една од оние кариери што звучеа страшно кул и ужасно возбудливо, но работењето како професионална шминкерка всушност се сведуваше на страшно рано станување, стоење на нозе

Планот за среќен крај

со часови, потење за некој друг да изгледа прекрасно и потоа прибирање дома нездраво доцна. Гламурозно.

Но барем секогаш имав физичка активност. Мојот прибор за шминкање. Моментално тежеше околу петнаесет килограми, па влечкањето на куферчето наваму-натаму низ градот обично ми менуваше трчање. А фино беше и тоа што одвреме-навреме налетував на по некоја славна личност иако секогаш се разочарував од нив во живо. Повеќето денови бев затворена во некое студио, шминкајќи разни делови од тела од разденување до стемнување. Па мислам дека не беше ништо чудно што кога ќе си отидев дома немав сили за шминкање и лепење вештачки трепки на моите очи за да излезам во некоја од дискотеките со славните личности што ги шминкам по цел ден. Најмногу сакав да се приберам дома, да си ја наполнам кадата и потоа едноставно да си одмарам на софата додека дечко ми, Симон, си гледа телевизија.

Никогаш не би можела да се гледам со готвач, си помислив додека ставав од пудрата на прстот. Нека е и најдобриот готвач на светот, сигурно по цел ден готвење на работа, нема да сака да дојде дома и да ти готви и тебе. Ќе треба да се радуваш ако ти свари едни шпагети со кечап. А јас во моментот немав ни шпагети дома. Петок беше, а обично пазарев храна секоја сабота. Тоа обично значеше дека петок навечер каснував само онака колку да каснам нешто што останало во фрижидерот или нарачував пица. И токму затоа често имав потреба од купување готови јадења што можев само да ги подгреам во микро печка. „Ракел, ти секогаш си страшно тивка“, рече Ана гласно и ја наведна главата за да ме гледа додека работам. „За што размислуваш?“

„Не размислувам ништо“, излажав и се оддалечив малку за критички да ја погледнам завршената работа. Немаше ни трага од лузните од гризење, а тоа дефинитивно беше добро бидејќи беше ангажирана за реклама за гаќи.

Линдзи Келк

„Готова си“. Ја поминав само уште еднаш со големата четка за бронзено руменило. „Терај“.

Ана плесна со рацете и отрча на местото каде што беше најсреќна. Пред фотоапаратот. Од зад истиот тој апарат, фотографот Ден ѝ дофрли неколку охрабрувачки зборови и се фрли на фотографирање додека Ана глумеше и се оптегаше на големиот поставен кревет со истиот ентузијазам што веројатно беше причината што воопшто имаше потреба да ѝ го шминкам задникот.

Баш беше импресивно. Ја ставив долгата, руса коса зад уши и се обидов да не бидам љубоморна. Одамна никој не си играл со мене во спалната.

Затресов со главата на лудувањето што се одвиваше пред мене. А што воопшто значеше „пауза“? И телевизијата и филмовите, моите најдоверливи советници во животот, ни кажуваа дека паузите никогаш не беа добра работа. Стискам палци Симон да се држи подалеку од девојките што фотокопираат. Сепак, сите ни завидуваа на нашата врска зашто сè си имавме смислено. По пет години ние веќе имавме хипотека, вистински автомобил, иритирачки прекари што си ги користевме пред луѓе, сè. Сигурна бев дека ќе ме побара. Дури имав и едно чудно списание за свадби скриено во куферчето за работа, како да беше женско порно-списание. Меѓу другото, сè уште го правевме *Тоа* релативно често, што според мене беше прилично големо постигнување по пет години. Океј, можеби не беше како шоуто на Дита фон Тиз секоја ноќ (вие пробајте да изгледате убаво во подвезици кога сте биле будни од шест сабајле обидувајќи се да ја направите најновата „славна личност“ што испаднала од *Танц со ѕвездите* да изгледа како да не била на четириесетчасовна журка), но беше добро. Сè уште бевме добри. Или барем јас така си мислев. Можеби ми се намалиле стандардите без да сфатам.

„Шминка?“ фотографот Ден се развика на сетот.

Кимнувајќи послушно, се довлечкав, мавтајќи со четката, игнорирајќи ги неговите туфкања и

Планот за среќен крај

воздишки. Ден беше еден од моите редовни партнери во фотографирањето гаќи и бев навикната на неговиот „уметнички“ темперамент, но тоа не значи дека не беше огромен давеж. Меѓутоа, кога ќе поминете шест часа среде пустина, чекајќи ја манекенката да поврати сè што изела од 1996 година за да направиш една фотографија, навистина ти помага да се зближиш со колегите од работа. Затоа, баталив.

„Не се брзај, Раќел“. Ден го држеше огромниот фотоапарат во воздух со едната рака и ме прострела со најомразениот поглед што можеше. „Не е дека другите имаат што да прават денес, нели?“

Му ја упатив најучтивата насмевка што успеав да ја извлечам од себе додека во умот му покажував голем среден прст. Знаеше дека мразам кога Ана ме викаше Раќел. Ми го знаеше името, не беше некоја си богата старлета, беше од Басилдон и се викаше Ен Смит. Никогаш не се помачив да ѝ укажам дека одеше во училиште заедно со братучетка ми (кое не го ни заврши) по десет години, а таа лажеше не само за името. Дваесет и две, Ана? Не би рекла. За жал, таа и Ден беа фрустрирачка комбинација и само убивајќи ги со учтивост имав шанса да го преживеам денот. Ден обично си бараше кавга - уживаше да ме нервира, но јас бев исклучиво професионална. Дувајќи ја вишокот пудра од четката, нежно ја допирав по сјајната (ама далеку од дваесет и двегодишна) кожа на Ана, додека таа и Ден си се кикотеа. Ете ја, шминкерката/невидливата жена.

„Готово?“ праша Ден, проверувајќи дали доволно сум ѝ ги напудрила цицките. Не знаев со сигурност, ама бев прилично убедена дека, надвор од работа, Ден и Ана не беа баш толку професионални како мене. Всушност, бев сигурна дека тој беше еден од мажите кои ѝ го гризеше задникот. Ги препознав гризовите од последниот пат кога ми изеде половина сендвич без да праша. Добро, можеби не беше тип што гризе задници, но дефинитивно правеше нешто со Ана. Сигурно тој

Линдзи Келк

беше досадниот. Луд секс со некој што го интересираше само да си ги проверува бицепсите не би бил дефиниција за забава за еден супермодел.

„За секунда“, потврдил, разгледувајќи ја девојката од секој агол. Можеби си мислев дека Ана е празноглава пачавричка, ама сепак се грижев добро да си ја завршам работата.

Ама не, си помислив, тргајќи се од јаките светла и назад во сенките, ако некој ми кажеше дека ќе го правам ова за десет години, навистина немаше да му поверувам.

„Чао, Раќел“, Ана ме одмина праќајќи ми куп воздушни бакнежи, намотана во неколку шалови. Во август. „И, Ден, уживав да работам со тебе повторно. Се надевам ќе се видиме набрзо“.

Бакнежите што му ги упати не беа ни приближно немарни и суптилноста во нејзината шарада исчезна поради тоа што стилистот, помошничката на Ден и јас, сите го слушнавме нејзиното „шепкање“ дека ќе го чека во колата. А-ха. Ми се потврдија сомнежите. Барем јас бев доволно пристојна да изгледам засрамено. Решив да бидам фина и си продолжив со пакување на куферчето. Немаше шанси да се вплеткувам во ова. Во шесте години откако работевме заедно, сигурно имаше спиено со доволно модели за да си отвори своја филијала на Викторијас сикрет, но Ана беше име. Браво за Ден, што конечно влезе во Премиер лигата по години поминати во ниските лиги. Ако ништо друго, беше посветен на својата цел.

„Чао, Рејч“, извика тој, смотано следејќи го својот нов пехар. Набрзина му мавнав пред да се сместам во столчето за шминкање и да ја извадам тетратката. Воздивнав. Вртејќи низ страниците исполнети со мој ракопис, најпосле ја најдов денешната дата, испишана со сино во кошот од страницата. Мојата листа на обврски.

Планот за среќен крај

Вадејќи црно пенкало од чантата, ги пречкртав задачите што сум ги завршила со една, единствена линија: *однеси алишта на хемиско, купи тоалетна хартија и фото сесија за гаќи*. Имаше уште неколку што требаше да ги завршам - да купам вино, да одам на депилација на препони, да си ја измијам косата (ми беше до задникот и искрено тоа беше задача што си заслужуваше сопствена точка) и да му се јавам на брат ми.

Океј, можеби мојата приврзаност со листата беше малкуцка нездрава, и веројатно задоволството што го чувствував кога ќе пречкртав нешто не требаше да биде толку прекрасно (уште еден показател дека мојот сексуален живот не беше каков што требаше да биде?) но си имав систем. Пишувај со сино, пречкртај со црно, нова листа секој ден, не заспивај додека не се завршени сите. Не можев да не го правам тоа; очигледно имав некаков си генетски дефект што ме спречуваше да постигнам што било освен ако не беше запишано. Ја обвинував наставничката по биологија, која ми кажа дека ако си правам планчиња ќе го повторам материјалот подобро. Можеби паднав на испитот, ама го поминав Стекнувања опсесивно-компулсивен синдром со чиста десетка. Да бидам искрена, знаев кое ми било покорисно во животот во изминативе дванаесет години и немаше никаква врска со фотосинтезата. Па, се надевав дека биологијата ќе ми се најде вечерва зашто вечерва имав поважни работи.

Вечерва, планирав да го намамам Симон назад во големата спална.

2

Бидејќи ниеден план не може да успее без помошта на пријателите, ги вклучив моите најдобри пријатели, Емили и Метју. За жал, додека да стигнеме до Д Финикс, Емили беше мртва пијана. Кралицата на забавите-пред-забавите испи речиси едно цело црвено вино кај мене дома, а сега се обидуваше да нè убеди да ѝ правиме друштво во пиене шотови. И, поради којзнае која причина, само нему позната, Метју ја охрабруваше. Општо земено, јас не пијам. Мамурлакот не одеше рака под рака со мојата работа: немаше многу модели и славни личности кои сакаат нивната шминкерка да смрди на џин и да им дише во лице со саати, а нанесувањето на туш за очи кога си мамурен не беше нешто што би го препорачала. Ама, бев прилично добра пијаница, обично бев весела наместо емотивна и во девет случаи од десет успевав да си го задржам јадењето во стомакот. Меѓутоа, Емили го немаше тој талент. Иако знаеше дека не беше способна да испие пиво без да поврати, не се откажуваше. Таа девојка беше неверојатно упорна.

„Ајде, Реј, па петок е“, рече, мавтајќи со чашката полна со густ алкохол. „И, знаеш, течна храброст“.

„Една чашка“, предупредив, повеќе како наредба за неа, одошто ветување за себе, а потоа ја испив на екс. Грлото ме печеше од самбуката и кога конечно ги отворив очите, таа веќе нарачуваше уште една рунда. Штета што вечерва нема да ја поминам држејќи ѝ ја косата додека го повраќа половина од хамбургерот од Бургер кинг.

Планот за среќен крај

„Ако ме оставиш сам со неа, ќе те уништам“, рече Метју, читајќи ми ги мислите. Ги собрав рамениците, обидувајќи се да не се насмевнам. Навистина ја сакаше. Метју (никогаш Мет) и јас бевме пријатели уште од моментот кога си излезе од едно предавање на факултет, изјавувајќи дека е „чисто срање“.

Како негова нова цимерка, се чувствував обврзана да одам по него, па го поминавме целото попладне, ноќта и голем дел од утрото во студентскиот сојуз, пиејќи пива и измислувајќи сопствени теории. Потоа, се поврзавме доживотно. Беше добитна комбинација за мене – не морав да се грижам дека ќе се обиде да ме легне затоа што беше геј, а тој имаше девојка на закачалка што ја усрекуваше баба му.

Кутрото јагне, немал ни лесно детство. Татко му исчезнал пред да се роди, за да се појави пред една година, кратко пред да умре и да му остави куп пари на Метју, по што тој ја напушти работата како стјуард и ги помина последниве дванаесет месеци шуткајќи се низ Лондон без апсолутно никаква цел во животот. Дури и кога не беше богат, беше одлична прилика, како и да погледнеш. Момчето беше високо, над метро и осумдесет и развиено. Густо прамени руса коса му паѓаа во темносините очи, а кожата секогаш му беше исончана и покрај моите бесконечни попувања за штетноста од сонцето. Во однос на изгледот, тој беше некаде меѓу ариевскиот сон на Хитлер и сексуалниот сон на Луис Волш. Во однос на карактерот, дефинитивно го грешеа за фашистички диктатор наместо за Гери Барлоу. А јас затоа и го сакав. Тоа и зашто дојде и ги уби пајациите кај мене дома кога Симон го немаше.

Сè уште беше рано, беше малку по десет и триесет, но клубот веќе беше полн. Во темното коше во малиот подрум, брат ми и неговите другари се беа собрале и ѝ гугаа на колекцијата од плочи на гостинот диџеј и дискутираа кои плочи да ги пушти. Кренав рака кога тој го крена погледот. Секој месец доаѓаа овде, главно за

Линдзи Келк

да висат покрај дицејот и да изгледаат кул за девојките. Што сè не правеа момците за да легнат девојка. Рече девојката што се обидуваше да најде начин да се опушти по нејзината депилација.

„Се поздрави ли со Пол?“ праша Ем, делејќи ја втората рунда и гледајќи го брат ми со мили очи како гладно кученце. „Навистина треба да се поздравиме“.

Го испив алкохолот и се стресов. „Навистина не треба“, реков. „Всушност, ти навистина не треба. Сериозно, Ем. Не“.

„Само велам дека треба да се поздравиме“, рече Ем, отсутно лижејќи капка самбука од малиот прст, потполно несвесна дека секој маж во барот чекаше да се понуди да го направи тоа наместо неа. „Како божем да ми се свиѓа брат ти“.

Емили Стивенс и јас знаевме сè една за друга. Ние си бевме чувари на тајните. Таа знаеше дека ја немав изгубено невиноста до 22 години. Знаеше дека не можев да заспијам навечер ако не знаев каде ми е мечето од детството. Знаеше дека по грешка ја прегазив мачката на Метју кога требаше да ја чувам. Јас знаев дека таа поминала неколку години од детството учествувајќи во детско телевизиско шоу во Канада. Знаев дека направи тест за бременост во прва година на факултет откако му дозволи на Џон Донован да ја допре под облека по забавата за Нокта на вештерките. И знаев дека беше затрескана во брат ми од моментот кога тој дојде да ме собере за зимскиот распуст во втора година.

Беше смешно, искрено - Емили беше прекрасна. Мислам, јас работев со супермоделите дење и ноќе и сè уште мислев дека е прекрасна. Средно висока, средно градена, малку повеќе од средно големи гради, одзади би си помислил дека е обична девојка, но кога ќе се сврти, буквално остануваш подзинат. Имаше долга, густа кафена коса и светлозелени очи порабени со густы трепки. Секогаш се облекуваше совршено и да облечеше

Планот за среќен крај

и кеса за губре сепак ќе изгледаше секси. И ако тоа не беше доволно, Ем имаше пораснато во Монреал, па дури и по десет години во Лондон, сè уште имаше сладок француско-канадски акцент што излегуваше на површина кога беше под стрес или кога беше лута. Или пијана. Свкупно, беше неверојатна. За жал за целото човештво, беше пусто недостижна.

За разлика од мене што не сум била сингл од шеснаесет години, Ем не била во сериозна врска, па, никогаш. Не е дека немала понуди, таа ги менуваше дечковците толку брзо колку што јас умеев да го смачкам кесето чипс, но никогаш не траеја подолго од неколку недели. Или ја сакаа премногу или не ја сакаа доволно, или беа пребогати и разгалени, или беа сиромашни и досадни. Никој немаше шанса кај неа. Постојано дрдореше дека го бара „вистинскиот“, како ќе го познае штом го види и дека нема поента да си го троши времето со губитници, но Метју имаше друга теорија: дека беше толку безнадежно заљубена во мојот курва од брат, што никој немаше шанса. За жал, брат ми не би се осмелил да се мота со неа. Беџот на опуштен женкар брат ми го носеше гордо и иако неговите намери кон Емили беа јасни низ годините, јас интервенирав во секоја прилика. Мојата другарка немаше да биде уште една цртка на креветот. Не дека ќе има многу простор на сидот. Ох, универзуме, зошто ме опкружуваш со толку многу машки курви?

„Го доби мејлот од факултет?“ Ја сменив темата додека се обидував да ја убедам косата да ми остане зад уши. Едноставно имаше премногу од неа. „За десетгодишницата?“

„Го добив, го прочитав и го избришав“, кимна Метју, бушавејќи ми ја косата. „Само сакаат пари“.

„Не ми се верува дека поминаа десет години“. Емили се обидуваше да му го улови погледот на барменот за да нарача нормални пијачки. За среќа, барменот беше жена па ѝ требаше повеќе од вообичаените три секунди да

го привлече вниманието. Помина речиси пола минути пред шишето бело вино да се најде пред нас. „Како да беше вчера“.

„А погледнете се сега вие две“, одговори Метју, прегрнувајќи ја Ем за физички да ја тргне од шанкот. „Позната шминкерка и супер успешна... како точно те викавме?“

Му се исплази и се тргна од преграатката. „Графички уметник“.

„Како, како?“

„Нацрта слика што некој ја стави на многу работи и после многу девојчиња ги купија тие работи“, му објаснив на Метју. „Слика од мачка“.

„Сфатив“, рече, игнорирајќи го изразот на досада на лицето на Ем. Како и секогаш. „Ти си онаа што им го краде џепарлакот на децата“.

„И двајцата можете да одебете, јас сум графички уметник“, почна одбранбено. „И Кити Кити не е слика од мачка, туку е бренд. И тоа еден од најуспешните брендови во Обединетото Кралство“.

„Ах, знаеме“, го извадив мојот паричник со Кити Кити и ѝ го тутнав пред лице пред да му се сипе на Метју. „Љубоморен е зашто е невработен“.

„Земам година одмор“, ме поправи тој, здогледувајќи една празна софа и преминувајќи го подиумот за танцување во три чекори за да ја зафати пред една група девојки да ги остават чантите на масичката. „Невработен си ако си шворц“.

„Ај повтори уште еднаш“, рече Ем со лажна невиност.

Метју ги затвори очите и се фати за врвот од носот. Тоа беше неговата поза што велеше „Смирен сум, сериозно“. „На одмор сум додека не сфатам што сакам да работам“.

„Цела година“, рече Ем, недоволно тивко.

„Цела година“, повтори. „Можеби треба да цртам

Планот за среќен крај

глупави мачки и да ги лепам на кутиите за ужинка наместо да работам нешто исплатливо“.

„Зашто служењето луѓе кокошка или тестенини на педесет илјади метри височина беше исплатливо?“ Ем му врати.

„Не, смотана една. Затоа сум на одмор!“

„Цела година...“

„Деца“, реков гласно. „Тишина“.

Метју подзамижа со очите, а Ем го исплази јазикот пред и двајцата да се свртат кон мене; расправијата веќе заборавена. Навистина, трошев премногу од своето време како наставничка од основно на екскурзија за да биде здраво. Што беше една од причините зошто требаше да го вратам Симон. Совршениот, возрасен, разумен Симон. Единствената работа во мојот свет што ме потсетуваше дека бев возрасна. Добро, Симон и даноците, но навистина не сакав да ги ставам тие две работи во истата категорија.

„Значи вечерва ќе биде, а?“ праша Ем, тегнејќи го надолу малиот, црн фустан од Топшоп. „Со Симон?“

„Да“, потврдив, упорно мesteјќи ја косата зад уши. „Вечерва“.

„Имаш план?“ праша Метју, повторно разместувајќи ми ја косата. „Не ја ставај зад уши, личиш на тажен глушец. А никој не сака да легне тажен глушец“.

„Фала“, зјапнав во подот наместо во најдобриот пријател и длабоко вдишав. „И не, немам план. Само ќе им пријдам, со пијачка во рака и ќе се поздравам со неговите пријатели зашто знаете, неговите другари ме сакаат“.

Ем и Метју кимаа охрабрувачки. Неговите пријатели навистина ме сакаа. Јас бев онаа кул девојка. Онаа што мислеше дека е пресмешно што отидоа на Сперминт Рајно по божиќната забава. Онаа што им направи сендвичи со сланина за појадок она утро кога се разбудија мамурни на нашиот кауч. Онаа што го

разбираше правилото за офсајд. Или барем бев онаа што ги толерираше стриптиз-клубовите, правеше сендвичи со сланина за отрезнување и се преправаше дека го разбира правилото за офсајд.

„А потоа ќе го повлечеш на страна и ќе му кажеш дека тој е љубовта на твојот живот и дека муабетов со паузата само те натерал да сфатиш колку многу го посакуваш и дека сакаш да имаш бебиња со него?“ Би било потценување ако кажам дека Емили е малку романтична.

„Или ќе го тргнеш на страна и ќе му кажеш дека вечерва е моментот кога ќе отиде онаму каде никој не бил претходно?“ Метју не беше толку романтичен.

„Прво, Метју? Фуј. И Емили, не ми е потребен совет“. Почнав да ја местам косата зад уши, но запрев токму на време, на радост на Метју. „Само ќе му кажам дека паузата била навистина значајна, дека сум имала многу време да размислам што сакам и дека сме подготвени да одиме на следното ниво“.

„Бебиња?“

„Анален?“

„О, мајко мила“. Ги притиснав рацете врз очите, надевајќи се дека ќе исчезнат кога ќе ги отворам повторно. Ама не. Уште си беа тука. „Не. И на двајцата. Но особено на Метју. Човече“.

Метју ги собра рамениците и отпи голема голтка. „Само сакам да кажам, дека ако навистина сакаш да му го привлечеш вниманието...“

„Мислам дека нема потреба да ги преземаме драстичните мерки, не сè уште“, реков, проверувајќи го рачниот часовник по милијардита пат вечерва. Беше речиси единаесет часот. Зошто уште го немаше? Секогаш доаѓаше во Д Финикс кога Пол настапуваше. „Само ќе му предложам да разговараме. Заедно бевме пет години, си ги земаме зборовите од уста, едноставно треба да завршиме заедно“.

Планот за среќен крај

„Да, зашто момците обожаваат да муабетат во петок навечер“, ѝ рече Метју на Ем, која кимна согласувајќи се.

„Има право“, се согласи. „Мислам, не за предлогот за задната врата; иако, всушност, веројатно има право и за тоа. Мажите се чудни“.

„Вака ми има повеќе смисла“, одговорив. „На Симон не му одат баш планирани ситуации еден на еден. Мисли дека го оценувам. Не сакам да се чувствува дека го туркам во длабок и значаен разговор, туку ќе биде „еј, како си, што има?“, нормален муабет и тогаш тој ќе се потсети колку сум прекрасна и колку многу му недостигам и потоа сме дома за неверојатен секс и толку“.

„И потоа тој ќе заборава на сите првични причини што си ги имал за да ти раскине и ќе си живеете среќно до крајот на животот?“ Метју зјапаше во мене и одмавнуваше со главата. „Живи глупости, Рејч“.

„Навистина ги ценам вашите совети“, станав и го пресметав растојанието до шанкот. Пијачка би им ги затнала устите. Нема да биде мој проблем кога Емили пак ќе треба да плати петстотини фунти за чистење на таксито. „И покрај тоа што ти си хомосексуалец, а ти си немала врска што траела повеќе од две недели откако му раскина на Адам Ротман во *Пица експрес* пред три години зашто ти го изел колачето додека си била во веце. Уште вино?“

„Ама се налути“, Метју ја испразни чашата. „И да“.

„Па, изгледаш убаво“, рече Ем. „Мислам, знаеш, како да си се потрудила“.

Се обидов да не ѝ удрам бокс. „Сум се потрудила“.

„И може да се види“. Ми упати охрабрувачка насмевка, како навистина да си мислеше дека ми дала комплимент.

„Мислам дека она што нашата драга другарка сака да каже е дека изгледаш уште поубаво од обично“, Метју ја поправи. „Сериозно, изгледаш супер“.

Откако го истурив целиот плакар на подот од

спалната соба, се одлучив за тесните фармерки и маичката со длабоко деколте кои беа доволно тесни за да поминат како секси тесни, а не тесни зашто сум изела премногу торти. Барем се надевав.

„Знам дека ова не е она што сакаш да го чуеш, ама сигурна си за вечерва?“ праша. „Дека сакаш да се смириш со Симон и сè тоа?“

Брилијантно. Ќе разговараме. Повторно. Метју беше подготвен да му удри бокс на Симон уште од моментот кога се договоривме за паузата. Не дека не ја ценев неговата лојалност, но навистина не сакав да биде чудно кога ќе се смиревме. Никогаш не е забавно да бидеш личноста што јаде трици за поранешниот дечко, а потоа парот да се смири. Од искуство; бев таа личност неколкупати.

„Нема да се смируваме, зашто не сме ни раскинале“, го потсетив. „И да, сигурна сум за вечерва“.

„Само се секираме за тебе“, рече Емили, местејќи го најзагрижениот израз на лицето. „Зашто во последно време беше многу тажна“.

Сум била?

„И дали навистина треба да се трудиш олку многу?“ Метју почна пред да го прекинам. „Тој треба да те моли да му се вратиш по глупостиве со паузата. Сигурна си дека не би било подобро да ја направиш паузава малку поперманентна?“

„Сигурна сум“, реков брзо. „Тој ми е дечко. Имаме заеднички стан. Ќе се венчаме. Ќе имаме бебиња. Колкупати треба да зборуваме за ова?“

„Едноставно мислам дека твојата сродна душа не треба да помине цел месец во гостинската соба додека 'размислува'. Метју ги обожаваше наводниците. „Не вела дека не си била среќна и порано, ама не си среќна сега. Работите се менуваат, знаеш, и тоа не е секогаш лошо“.

„Те молам не почнувај со сродните души“. Ова беше

Планот за среќен крај

мојот најнеомилен дел од разговорот и доволно го имавме повторувано. И Метју и Емили беа безнадежни романтичари. „И уште не поминал еден месец, затоа не преувеличувај. Мене не ми пречи, па не треба ни вам. Едноставно му требало време за да... знаете... за да си размисли. Зарем не е подобар од останатите?“

„Да, ама искрено, љубов, и останатите не беа некои којзнае какви“, Метју си ги разгледуваше ноктите за да ми го избегне погледот. „Немаш баш некој најдобар вкус за мажи, знаеш. Ама не сакам да се залеташ по ова само зашто ти е познато“.

„Се сложувам“, дофрли Емили, држејќи ја празната чаша. Најлесниот начин да се ослободам од разговорот дефинитивно беше да отидам до шанкот. „Премногу луѓе остануваат со типците на кои им истекол рокот од навика“.

„Воопшто не е така“. Станав и погледнав наоколу. Никаде го немаше. „Тој има работа, ќе биде одличен татко, не е идиот и го сакам. Сега, кој сака пијачка?“

Емили крена рака.

Метју ги прекрсти рацете. „Мило ми е што прво го наброја најважниот дел. Очигледно тој е вистинскиот“.

„Да ги имаше моите родители, и ти немаше да веруваш во 'вистинскиот', му одговорив. „Сега, уште една рунда од одвратното наливно вино?“

Се свртев на петици и се упатив кон шанкот, обидувајќи се да не збеснам. Постоеше причина што Метју беше толку непотребно емотивен, па не смеев да се лутам. Освен што се грижеше за мене, неговата „сродна душа“ го напушти пред шест месеци и сè уште го немаше преболено. Никогаш не сум видела толку ужасно раскинување во животот, па избегнував да спомнувам што било на темата. Што всушност ни ги скрати темите за муабет вечерва. Не беше дека не сакаше да разговара за него, само кога зборуваше, стануваше кататоничен неколку часа и тогаш еднаш ми се јави по три дена да

ми каже дека се разбудил во Мексико и дека треба да му ја нахранам мачката. Добро, тоа беше кога имаше мачка. Тоа беа предностите на поранешен стјуард кој моментално се расфрлаше со прилично огромното наследство. Повеќето луѓе што ги познавав кога ќе раскинеа со некој, излегуваа, се пијанчеа и се будеа во ноќниот автобус за Пекам. Метју се опијануваше, одеше на Хитроу, се качуваше во авион и се будеше во Рио.

Се туркав низ купот луѓе на подиумот и успеав да застамам пред шанкот. Нарачав и се свртев да ги погледнам моите најдобри пријатели, кои сега диво гестукулираа и се кикотеа како вештерки, лошите зборови забравени. Ме истоштија. Но не бев сигурна што би правела без нив.

„Арна си, сестричке?“ Пол се прикрадна до мене, и намигна на девојката зад шанкот и почна да си го пие пивото пред да успеам да ја отворам устата. „Емили изгледа топ вечерва“.

„Не мачи се“. Го нарачав виното и го прострелав со најстрогиот поглед што можев. „Зарем нема други среќнички подготвени да се фатат на твојата мамка вечерва?“

„Уф, човече, да, купишта“. Се сврте и се навали на шанкот. „Но ниедна од нив не би те изнервирала толку многу, нели?“

„Многу си смешен“. Го грабнав шишето и се вратив на масата. Со Пол веднаш зад петици.

„Метју“, му кимна, пред да се лизне на местото најблиску до Емили. „Ем“.

Се преправав дека не ја видов како поцрвенува за мое лично добро.

„Па зошто седите?“ праша Пол. „Дицејов е одличен“.

„Само ја советувавме сестра ти“. Метју го зеде шишето вино и им сипа на сите. Ахх, големата британска традиција на петочно пијанчење. „Тоа е сериозна работа, знаеш“.

„Нема да ве послуша“, му одговори.

Планот за среќен крај

„Не трошете си ги зборовите“.

„Рејч“. Емили ги тргна очите од мојот помал брат доволно долго за да го здогледа Симон како влегува. Го кренав погледот и го видов како влегува низ вратата и се упатува директно кон шанкот со група луѓе што не ги познавав.

Симон. Мојот Симон.

Не ми се веруваше дека поминаа четири недели откако го видов последен пат. Дел од мене се чувствуваше како да ме бакнал за поздрав ова утро, а другиот дел како да гледав во тотален странец. Носеше фармерки и кошула што обично ги носеше во петок. Ако заглавил на работа до доцна, сигурно ќе сакаше пијачка. Веројатно виски и Кока Кола, иако знаев дека навистина копнееше по малибу и лимонада. Со оглед на спуштените раменици и тетеравењето, изгледаше како веќе да има испиено неколку пијачки. Изгледаше уморно. Ме здоболе срцето што не можам да отидам и да го поздравам. Но тоа не беше дел од планот.

Немаше да го освојам седејќи на сепарето, муртејќи се во чашата вино. Го натерав лицето да ми се насмевне за првпат по цела вечност и ја фатив Емили за рака. „Ајде, сакам Симон да си мисли дека се забавуваме“.

„А не може ли навистина да се забавуваме?“ ме праша. „Зашто тоа е веројатно поуверливо отколку да се преправаме“.

„Само играј со мене“. Ја ставив кожната чанта под рака и ја повлекох на подиумот. Метју и Пол нè следеа. Метју никогаш не ја испушташе можноста да танцува, а Пол веројатно здогледувајќи шанса да ја пофаќа Емили малку. Бидејќи Смоуки Робинзон трештеше од звучниците, повеќе не можевме да разговараме, па затоа само ги затворив очите и почнав да се движам, надевајќи се дека Симон ме гледаше. По цела деценија танцување заедно, можев да ги почувствувам Метју и Емили без да морам да ги отворам очите. Ем ми се навалуваше на

грбот, делумно за да изгледа секси, а делумно зашто веќе беше премногу пијана за да танцува без потпора. Метју танцуваше пред мене, со рацете покрај мене, пеејќи ја песната. Почувствував како Ем си заминува, а две машки раце ме грабнуваат околу половината. Ја наведнав главата, си се насмевнав и се навалив на градите на Симон.

„Здраво“.

Се разбира дека не беше Симон. Беше некој непознат. И не некој што би сакала да ме допира. Од еднаш запрев, давајќи му шанса да ме заврти и да се тргнам подалеку од него. Емили и Метју беа презафатени со танцување за да забележат, а брат ми ја практикуваше неговата тактика „Не го гледам ова, значи не се случува“, како што правеше секогаш кога некој ѝ се пушташе на сестра му.

„О, човече, откачи ми се“. Се обидов да се извлечам, но мојот додворувач беше речиси цела глава повисок од мене. И триесетина килограми потешок. Едноставно ме крена во раце и ме држеше во воздух. Ги ставив рацете на неговите раменици за да се задржам кога чевлите ми се лизнаа од нозе. Што не ме спречи да му зададам еден удар на типот што ќе беше ужасно болен да беше само пет сантиметри полево.

„Не би рекла“. Замавнав со раката и го плеснав по лицето. Добар удар, со оглед на тоа дека го промашив ударот во јајца. Ова беше уште една добра причина зашто не сакав да раскинам со Симон.

Наведнувајќи се да ги најдам чевлите, ги игнорирав сите „уух“ околу мене и се упатив кон шанкот токму на време да го забележам Симон како се качува по скалите, кон улицата.

„Симон!“ извикав, обидувајќи се да ги облечам чевлите пред да излезам. „Чекај, Симон!“

„Рејчел?“

Се свртев на време за да видам како Симон прифаќа цигара од еден маж што не го познавав во делот за пушачи покрај улицата. Изгледаше изненадено што ме

Планот за среќен крај

гледа. И малку како неговиот наставник да го фатил како бега од час. Не баш она на што се надевав.

„Симон“, реков, зјапајќи во него додека се обидувавше да ја скрие цигарата зад грб. „Пушиш“.

„Ах, не, ова, само една“. Замавна со марлборо лајт како да беше волшебено стапче. „Имав многу лош ден. Ти беше внатре?“

„Ти, ти не виде?“ прашав, прегрнувајќи се со рацете. Беше малку престудено надвор за да се биде без палто. „Не нè виде како танцуваме?“

„Си танцувала?“ Симон изгледаше збунето. „Со кој?“

„Никој, со никој“, реков, приближувајќи му се. „Мет-ју и Емили. И Пол“.

Тој направи чекор наназад. „Така. Не знаев дека ќе бидеш овде“.

Запрев и го погледнав. Не требаше вака да се одви-ваат работите. Не ја носев мојата најубава долна облека за ова. Не ја поминав агонијата од депилацијата на препоните за ова.

„Симон, може да поразговараме на кратко?“ прашав, правејќи уште еден чекор кон него.

„Може утре?“ ми одврати. „Знам дека треба да разговараме, ама навистина имав посран ден и бев многу зафатен и...“

„Те немам видено четири недели“. Го стишив гласот најсуптилно што можев. „Може да одвоиш пет минути?“

„Ама мислам дека си одиме, пријателите на Марк се во еден друг бар и веројатно ќе одиме таму...“ Не ја доврши реченицата, погледнувајќи кон некој што се викаше Марк кој сè уште не ме погледнуваше. Кој и да беше тој Марк.

„Ќе ми треба само една минута“, реков, обидувајќи се да се сетам на мојот говор. „Сакав да разговараме за паузата. Доволно ми беше“.

„Ох“. Ја фрли цигарата и ја згазна.

„Ох, океј. Ајде тогаш да завршиме со ова“, рече.

Да завршиме со ова?

Пред да успеам да почнам со следниот дел, тој дојде до мене, ме прегрна преку рамото и ја преминавме улицата.

„Извини што не бев тука“. Ја остави раката на моето рамо еден краток миг, пред да погледне во неа и да ја тргне, брцнувајќи ја во џеб. „Сакав да разговараме, ама во хаос сум. На работа е лудница, обучувам еден нов асистент, ич не го бива, после бевме на ергенска вечер и, извини, ќе закутам. Ти почни“.

„Ти си сакал да зборуваме?“ прашав, посакувајќи да ставев сјај на усните пред да излезам надвор. Со крајчето од окото го видов Метју како зирка со главата на улицата, а потоа повторно влегува внатре откако ме здогледа. „И јас сакав да разговараме“.

„Да?“ Симон не изгледаше среќно. „Мислев дека ако си дадеме време ќе го направиме ова полесно. Ама не е, нели?“

„Не е што?“ Си ги триев рацете. Навистина беше студено, а мојот градник не беше доволно пополнет за вакви температури. „Види, Си, сакав да разговараме откако си замина. Мислам дека целава пауза беше сосема во ред и добро е што си дадовме простор, но доста ми е. Од паузата“.

„Океј. Добро. Океј“. Буричкаше во џебот поцигарите. „Има некој друг?“

„Дали има некој друг?“ Ја ставив косата зад уши и се обидов да го игнорирам Метју кој стоеше преку улица и ме караше да ја пуштам. „Зошто би имало...? Види, Симон, доста ми е од пауза. Само сакам работите да си се вратат како што беа“.

Симон запали уште една цигара и погледна во земја. „Извини, Рејч, испив неколку пијачи и не те разбираам. Што сакаш да кажеш?“

„Не сакам да сме на пауза“.

Планот за среќен крај

Му го зедев пакетчето цигари од рака. „Може да ме погледнеш, те молам?“

Зеде воздух длабоко и се издиша, испуштајќи сив чад и тресејќи со главата. Му се доближив лице в лице и го допрев по раката, вадејќи му ја цигарата од уста.

„Симон, ти не пушиш“.

„Пушев пред да почнеме да се гледаме“, рече тивко.

„Ние сме заедно пет години“, одговорив со тивок глас но, и покрај тоа што го контролирав тонот, можев да забележам мала публика со начулени уши.

Одеднаш нашиот приватен разговор беше многу јавен.

„Пет години се долго време“. Симон ја потргна раката од мојата, направи чекор наназад и повлече уште еден дим. „И јас не сакам да сме на пауза. Значи се согласуваме дека паузата не функционира“.

„Симон, навистина не те следам“. Бев целосно изгубена. Не требаше вака да се одвиваат работите. Досега требаше да бидеме во такси правејќи непристојни работи на задното седиште, а не да дрдориме сред улица, додека Метју се преправаше дека не нè гледа од влезот на клубот. И, ех супер, и Ем беше тука. Барем Пол останал долу – о, почекај, не, ете го и него. Токму тоа што ми требаше.

„Знам дека не се справив најдобро со раскинувањето, но не сакам да ги направам работите уште полоши одошто се“. Симон ги собра рамениците. „И мене не ми беше лесно, знаеш“.

„Што зборуваш?“ Го зграпчив за раката и му се доближив до лицето. Ова требаше да биде заводливо, а не збунувачки и грозно. „Може ли да си одиме дома?“

„Не доаѓам дома“. Ми ја тргна раката и зачекори наназад. „Ова не е пауза, Рејчел“.

Симон беше блед и изгледаше чудно и повеќе не беше важно колку беше студено надвор.